

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. M.**
státní příslušností Gruzie
bytem v ČR: P.
zastoupen JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou
sídlem Klimentská 1652/36, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2019 č.j. OAM-709/ZA-ZA11-ZA08-2018

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu.
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný v průběhu řízení dostatečně neposoudil veškeré žalobcem přednesené skutečnosti, když v průběhu řízení nepřihlédl k rodinnému životu a k jeho rodinným vazbám. Žalobce pochází z Gruzie, avšak celá jeho rodina žije s ním v České republice. Získat jakýkoliv druh pobytového oprávnění v souladu se zákonem o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

pobytu cizinců je pro něj v tuto chvíli značně obtížné, navíc by muselo nutně nejprve dojít k odloučení od svých rodinných příslušníků s nejistou budoucností, zda by došlo opět k následnému shledání. V důsledku vydaného rozhodnutí by tak došlo k porušení práva na respektování soukromého a rodinného života. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost a nesouhlasil s ní, neboť dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, kompletní obsah spisového materiálu a napadené rozhodnutí. Žalovaný připomněl, že žalobce podal v pořadí již svoji druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, tedy žádost opakovanou, v níž uvedl stejné důvody jako v žádosti předchozí; těmito důvody se správní orgán zabýval již jednou v předchozím řízení vedeném k jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl stejné důvody jako v žádosti předchozí. Žalovaný podotkl, že žalobcova první žádost prošla i úplným soudním přezkumem na úrovni krajského soudu i Nejvyššího správního soudu. V obou řízeních žalobce uvedl *de facto* shodné důvody pro podání žádosti, a to zůstat v ČR se svou rodinou. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.
4. V podání ze dne 11. 6. 2019 žalobce uvedl, že požádal o udělení mezinárodní ochrany opakovaně, neboť je přesvědčen, že důvodem pro udělení mezinárodní ochrany může být i neřešitelnost situace dle zákona o pobytu cizinců, když právě tímto hrozí nebezpečí přetrhání rodinných vazeb, tedy zásah do jednoho z nejzákladnějších lidských práv. Vychází přitom z toho, že institut azylu je výjimečný, kterého lze využít jen za předpokladu, že nelze situaci řešit jinými způsoby. Právě to bylo pro žalobce hlavním důvodem pro podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu a podle jeho názoru správní orgán pochybil, pokud nepřezkoumal tento důvod z pohledu všech forem mezinárodní ochrany. Za této situace je rozhodnutí správního orgánu zcela nepřezkoumatelné. V rozhodnutí chybí úvahy, které ministerstvo vedlo k závěru o nepřípustnosti žádosti. Žalobce zdůraznil, že otázka nemožnosti řešení pobytového oprávnění dle zákona o pobytu cizinců, což je důsledkem zásahu do jeho rodinných práv, byla označena za důvod pro podání opakované žádosti, přičemž tento důvod nebyl v předchozím řízení řešen.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), když žalobce k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 16. 6. 2016 podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnil tak, že má v České republice rodinu – manželku, dceru a syna. Manželka a dcera zde mají trvalý pobyt. Syn trvalý pobyt nezískal, protože jel domů, kde ho odvedli na základní vojenskou službu. Strávil tam rok a ten mu nebyl započítán do nepřetržitého pobytu v České republice. V současnosti má syn podanou novou žádost o trvalý pobyt. Žalobce chce být s rodinou, živí je, pomáhá jim. Jiný důvod žádosti nemá a jen dodal, že když byla v roce 2008 válka s Ruskem, žalobci posílali povolávací rozkazy, ale on byl v ČR, takže ho neodvedli. V minulosti se účastnil obou válek, v roce 1992 a 1994, a více nechce. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 7. 2016 č.j. OAM-560/ZA-ZA11-ZA02-2016 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b zákona o azylu. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2019 č.j. 2 Az 45/2016-47, kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2018 č.j. 2 Azs 141/2018-22. Ve správním spise se rovněž nachází opis z evidence rejstříku trestů ze dne 23. 8. 2018, podle něhož byl žalobce již třikrát (v letech 2008, 2013 a 2018) pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 201 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, a dle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku.

7. Dne 20. 8. 2018 žalobce podal svoji druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V ní jako důvody uvedl: *„Chci být s dětmi, žádné problémy nemám. Nejsem si jistý, jestli bych dostal vízum do ČR, proto jsem raději požádal o azyl. Narodil se mi v ČR vnuk. Jiný důvod nemám.“* Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 2. 2019 č.j. OAM-709/ZA-ZA11-ZA08-2018 bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.
11. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
12. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
13. Podmínkou pro přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Nejvyšší správní soud vyslovil kupříkladu již ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005 č.j. 4 Azs 151/2005–86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nerealná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunese břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.“* Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by

neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

14. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.
15. Žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako důvody podání žádosti uvedl opět toliko rodinné důvody, které však byly hlavním důvodem již jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K žalobcově první žádosti žalovaný vydal 13. 7. 2016 rozhodnutí č.j. OAM-560/ZA-ZA11-ZA02-2016, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b zákona o azylu. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2019 č.j. 2 Az 45/2016-47, kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2018 č.j. 2 Azs 141/2018-22. V řízení o opakované žádosti je úkolem správního orgánu zjistit, zda žalobce uvedl nové skutečnosti, které nemohl bez své viny uvést již v žádosti první. Z tohoto hlediska je nutno hodnotit zákonnost postupu žalovaného; v uvedeném rámci byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečné podklady, rozhodnutí bylo řádně odůvodněno a je přesvědčivé. Žalovaný se nedopustil chybných právních závěrů, naopak správně konstatoval neexistenci nových skutečností nezbytných k novému meritornímu posouzení azylové žádosti. Následně mu plně v souladu se zákonem nezbylo než rozhodnout o nepřipustnosti žádosti a řízení zastavit, což učinil. Z těchto důvodů nelze žalobou napadené rozhodnutí označit za nezákonné. Soud doplňuje, že okolnost, že žalobce neuvedl nové skutečnosti, které nemohl bez své viny uvést již v žádosti první, žádným relevantním způsobem nezpochybnil ani sám žalobce v průběhu řízení před soudem.
16. Soud dále uzavřel, že žalobce ani neuvedl nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
17. K možnému důvodu udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu a žalobcovým námitkám ohledně zásahu do soukromého a rodinného života Městský soud v Praze konstatuje, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „je třeba „rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců.“. Jak dále Nejvyšší správní soud uvedl, „obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

dne 30. 8. 2016 č.j. 4 Azs 142/2016-41). Napadeným rozhodnutím bylo zastaveno řízení o žalobcově opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nedošlo však k jeho správnímu vyhoštění. Po vycestování z České republiky tak žalobce může žádat o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

18. Dále lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017 č.j. 2 Azs 270/2017-40: „*Nejvyšší správní soud dále odkazuje na usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 84/2015 - 24, v němž konstatoval, že "[u]stálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech, důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Bylo by to možné např. v případech, kdy by si žadatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92). Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu."* Podle citovaného rozhodnutí se však nejedná o nepřiměřený zásah, může-li cizinec a jeho rodina vést svůj soukromý a rodinný život v jiné zemi, například v domovském státě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016 - 25).“
19. Soud tedy uzavřel, že zásah do žalobcova soukromého a rodinného života není nepřiměřený, neboť žalobce jednak po vycestování do země původu může jako kterýkoliv jiný cizinec žádat o odpovídající pobytové oprávnění, jednak žalobce a jeho rodina mohou svůj soukromý a rodinný život vést i mimo území České republiky. Žalobce pak netvrdil (a tím spíše neprokázal) žádné konkrétní okolnosti, pro něž by nutnost samotného vycestování znamenala natolik zásadní zásah (oproti jiným typově podobným případům), který by byl ve vztahu k jeho právu na zachování soukromého a rodinného života nepřiměřený. Žalobcova tvrzení jsou v tomto ohledu velmi obecná. Samotná hypotetická možnost přetrhání rodinných vazeb v případě žalobcova vycestování nemůže bez dalšího vést k závěru o nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života.
20. Soud uzavřel, že zásah do soukromého a rodinného života žalobce neudělením mezinárodní ochrany, resp. zastavením řízení o jeho opakované žádosti, nelze považovat za nepřiměřený ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve spojení s § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Jelikož pak žalobce uvedl téměř identické důvody při podání první i druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný nepochybil, jestliže v druhém případě při vydání žalobou napadeného rozhodnutí shledal, že se jedná o žádost nepřipustnou ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, a řízení zastavil dle § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu.
21. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Pokud jde o žalobcův opakovaný (druhý v pořadí) návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ze dne 11. 6. 2019, s ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé po doručení tohoto návrhu o něm soud nerozhodoval.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. června 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně